

Adventné zamyslenia

Cirkev bratská
v Žiline

Úvod

Drvivá väčšina západného sveta počíta roky dvoma spôsobmi: školský rok a kalendárny rok. No cirkev má svoj vlastný kalendár, podľa ktorého funguje, a v cirkevnom kalendári je práve Advent začiatkom roka.

Advent (z latinčiny adventus, príchod alebo očakávanie) je obdobie štyroch týždňov, počas ktorých kresťania po celom svete si pripomínajú Ježišov príchod a zároveň sa pripravujú na jeho druhý príchod (doslova na jeho druhý advent). Tento rok sa chceme k týmto kresťanom pripájať nielen každú nedeľu, keď budeme zapalovať adventné sviečky, ale deň čo deň si oddeliť čas, aby sme pripravili svoje srdcia k Ježišovmu príchodu.

Liturgia Adventu

Celkom neoblíbené slovo v niektorých evanjelikálnych kruhoch je “liturgia”. Predstavujeme si pod tým tradície, nezrozumiteľné úkony a oblečenie, možno latinské frázy či spievanie biblických textov. Slovo “liturgia” pochádza z gréčtiny a doslova znamená “služba pre ľudí”. Boli to (a stále by mali byť) úkony, rituály a zvyky, ktoré mali ľuďom pomáhať lepšie uchopiť Božie pravdy, nie len racionálne alebo intelektuálne, ale aj emocionálne a fyzicky. Práve preto sú dodnes liturgické ukony často spojené s fyzickými, hmatateľnými prvkami (zapálenie sviečok, kláknutie či vstávanie apod).

Problém je, že liturgia nie je (len) cirkevným slovom. Je to určitý náboženský pojem, ktorý však nepatrí len do kresťanských cirkví. Žijeme v spoločnosti, kde rôzne svetonázory bojujú o našu pozornosť a nábožnosť. Sú to, povedzme, sekulárne náboženstvá. Pozrime sa v krátkosti na niektoré z nich:

- **Konzum:** kapitalizmus urobil z konzumu modlu. Boh je zelený kus papiera so zvislo preškrtnutým S, jeho chrám je nákupné centrum, a spása, ktorú ponúka, je šťastie skrze nákup. “Keď budem mať ... konečne budem šťastný.”
- **Šport a zábava:** existuje duchovnejší zážitok ako byť na štadióne či v koncertnej sále obklopený ľuďmi, ktorí sú ako ty, majú oblečenie ako ty, sú odovzdaní tomu istému tímu (či spevákovi) ako ty, keď všetci spoločne, jedným hlasom, spievate “chvály” (napríklad slovenskú hymnu na štadióne alebo najnovší hit slovenskej rapovej scény)?
- **Politika:** vlajky vejú na politickom mítingu alebo na demonštráciách na námestí, politické slogany sa stávajú našimi “vierovyznaniaми”, a tak dualisticky rozdeľujeme svet medzi “dobrými” (tí naši) a “zlými” (proti ktorým treba

bojovať hlasmi... a možno aj niečim viac...)

Toto sú len tri sekulárne náboženstvá, ktoré každého z nás (viac či menej) zasahujú. Pomocou svojich kultúrnych liturgií ovplyvňujú naše životy, pretože dokážu angažovať naše telo, našu dušu a našu identitu. Namiesto toho, aby nám racionálne argumentovali všemožné benefity svojich “presvedčení,” formujú náš pohľad na svet v oveľa hlbšej rovine nášho bytia: naše túžby a naše emócie. Bez toho, aby sme si toho boli vedomí, nás premieňajú, aby sme v nich hľadali a našli naplnenie našich najhlbších túžob. Nemyslíte si, že je to náhodou – veľmi zamerne tieto liturgie formujú naše srdcia a mysle.

Práve preto, že sme obklopení sekulárnymi náboženstvami a kultúrnymi liturgiami, sme chceli pre vás vytvoriť akúsi “kontrakultúrnu” liturgiu pre toto obdobie Adventu. Niečo, čo tiež bude angažovať celé naše bytie, aby sme očakávali na nášho Zachráncu, ktorý neprebýva v chrámoch postavených ľudskými rukami (Skutky 17:24) ako sú obchodné domy, štadióny či Národná Rada. Uprostred všetkých mocných hlasov, ktoré nám sľubujú vykupenia, sa chceme stíšiť, aby sme počuli “tichý a príjemný šelest” (1. Kráľov 19:12), ktorý sa narodil v Betleheme. Nech Jeho príchod, život, smrť, vzkriesenie a nanebovstúpenie formujú naše zmýšľanie a emócie, aby sme kračali po Jeho ceste a nie po tých cestách, čo svet ponúka.

Ako použiť tento materiál

Túto “knižku” sme zostavili ako zbor Cirkvi bratskej v Žiline pre potreby zboru Cirkvi bratskej v Žiline. Je to akési “od nás pre nás”. Ako uvidíte, väčšina prispievateľov vám bude chronicky známa. Ale okrem “našich” sme poprosili aj zopár priateľov, ktorých hlasy si vážime, aby svojím zamyslením prispeli k tejto našej príprave. Budú nimi brat Milan Mitana, ktorý slúži ako predseda Rady Cirkvi bratskej, a zároveň je kazateľom zboru Cirkvi bratskej v Svätom Jure, dvaja kazatelia a priatelia z nášho partnerského zboru Grace Church v Mortone (USA): brat Steve Kellerstrass, ktorý niekoľko rokov vedie americké tímy na naše tábory, a Tim Bertsche, ktorý viedol americký tím v roku 2021 a bol s nami na Jarnom Zborovom Táboře. Taktiež sme poprosili brata Dušana Havrillu, hudobník a spevák, ktorý nás už niekoľkokrát navštívil a poslúžil chválami, a jeho manželku Danku, aby napísali zamyslenie pre nás.

Všetky zamyslenia budú mať veľmi podobnú, až takmer totožnú štruktúru. Na vrchu každej strany uvidíte deň, v ktorom si máte zamyslenie prečítať, spolu s

názvom a biblickým textom, ktorý ho sprevádza. Po nich nasleduje samotné zamyslenie a na konci bude výzva ku konkrétnej modlitbe, ku ktorej sa ako celý zbor chceme zapojiť.

Ako sa môžete zapojiť do tejto adventnej liturgie? Tu je niekoľko vecí, ktoré by sme vám odporučili:

- **Čas a miesto:** keď si každé ráno a večer pred spaním čistíte zuby, asi veľmi nemusíte nad tým rozmyšľať, že kedy a kde to budete robiť – je to automatické. Vytvorte si takýto rovnaký zvyk. Rozhodnite sa kedy a kde budete každý deň mať tento oddelený čas a robte všetko vo vašich silách, aby ste tento zvyk dodržali. Silno odporúčame to čítať ráno, pred prácou či školou, aby vás to zamyslenie a modlitby sprevádzali počas celého dňa. Je na vás, či chcete tomuto oddeliť 20 minút (menej by sme neodporučili) alebo aj celú hodinu.
- **Biblia áno, mobil nie:** v tomto čase chceme byť formovaní, ale nie inými kultúrnymi silami. Preto by sme vám odporučili, aby ste si na tento čas odložili mobil niekde preč, stíšili si všetky notifikácie a zvonenia, a mali pred sebou len Bibliu a knižku. Môžete si tento čas samozrejme spriemerniť horúcim čajom či kávou, sviečkami alebo čímkol'vek, čo vám bude pomáhať sústrediť sa na text a na Toho, ktorý je zmyslom Adventu.
- **Biblické čítanie:** skôr, než budete čítať samotné zamyslenie, pozorne si prečítajte text na ten deň. Niekedy je to jeden verš, niekedy je to dlhší text. Čítajte pomaly, “vychutnajte si” to Slovo a nechajte ho, aby vo vás pomaly pôsobilo. Počas Adventu snád' všetci chceme spomaliť, toto je výborný spôsob ako začať.
- **Zamyslenie:** po aktívnom prečítaní biblického textu sa môžeš pustiť do zamyslenia, ktoré niekto na ten deň napísal. Nesnaž sa to rýchlo prejsť, aby si mal pokoj, ale pozorne čítaj tie slová s očakávaním, že aj cez ne chce Pán Boh k tebe hovoriť slovami niekedy povzbudení, niekedy napomínania, ale vždy pre tvoje budovanie.
- **Modlitba:** každé zamyslenie obsahuje na konci námet či výzvu k modlitbe aj priamo modlitbu, ktorú sa môžeš modliť. Veríme, že je istá moc v tom, keď sa budeme ako celý zbor spoločne modliť za tú istú vec v ten jeden deň.

Prajeme ti, aby tento Advent bol pre teba čas prípravy a očakávania na Kráľa, ktorý už raz prišiel a príde znovu. Nech Ježiš Kristus počas týchto 25 dní pracuje na našich srdciach, aby sme ako spoločenstvo mohli odzrkadľovať Jeho svetlo nádeje na naše okolie.

José Calvo Aguilar, *Kazateľ zboru*

Pôrod nového stvorenia

Rimanom 8:26-30

Vďaka Bohu som mohol byť prítomný pri oboch pôrodoch našich detí. Pamätám si ten pocit, všetky tie mesiace očakávania na ten jeden moment, keď budem to milované dieťa vidieť vlastnými očami. Nič asi nevymaže ten pocit, keď očakávanie sa stalo realitou a sme mohli privítať na svet Ami a Ediho.

Ale pôrod nie je len to krásne. Určite by moja manželka, ako aj matky, ktoré toto čítate, by nám vedeli povedať o bolestiach a nepríjemnostiach, ktoré sprevádzali nielen tých 9 mesiacov, ale aj samotný pôrod. Práve pôrod by sme mali mať na mysli keď čítame dnešný text. Duch vzdychá ako matka pri pôrode, ako môžeme vidieť v tom širšom kontexte tejto kapitoly (napr. v 22). Boh skrze svojho Ducha „rodí“ nový svet, v ktorom už nebude plač ani bolesť ani slza (Zj 21:4) a kde budeme v bezprostrednej prítomnosti svojho Boha a On s nami (Zj 21:3). Potrebujeme si pripomínať, že to je to, na čo sa nádejame a očakávame. V našej temnej noci duše, či už na osobnej, rodinnej, alebo spoločenskej rovine, naša nádej je v druhom Advente (príchod) nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nastolí svoje Kráľovstvo na celej zemi. Je to pôrod, ktorého výsledkom bude o veľa krajší, než keď som držal svoje detí prvý krát v naručí.

Zvlášť ako muž si uvedomujem ešte jeden úžasný rozmer tejto nádeje, a to je moja rola v tom pôrode. Totižto, ja som nič nemohol robiť preto, aby Lucka porodila. Ona je tá, čo prešla pôrodnými bolesťami, aby priniesla na svet to dieťa. Ja som mohol jednoducho prijať ten dar, ktorý sa ku mne dostal.

A tak podobne je to s Božou nádejou. On je ten, ktorý prináša nové stvorenie – nie moja snaha alebo úsilie. Ježiš na kríži prešiel všetkými bolesťami, aby my sme mohli žiť. Jeho Svätý Duch, ako cez pôrodné bolesti, prináša to nové stvorenie v nás – a raz to prinesie v plnosti.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Dokedy budeme čakať?

Druhý Petrov list 3:4-9

Advent je obdobím kedy si spoločne pripomíname Jeho prvý príchod, a zároveň viac a intenzívnejšie očakávame na Jeho druhý príchod - a toto všetko je neoddeliteľne prepojené s nádejou. Nádejou, ktorú dáva On. S nádejou, že porušenie tohto sveta raz skončí, s nádejou že Jeho druhým príchodom bude zlo odstránené, veci napravené, vo svete zavládne Jeho právo a Jeho spravodlivosť - bez pochybností, bez výnimky, bez výhovorky Avšak naša terajšia skúsenosť (a vlastne skúsenosť „dvetisíc ročná“) nám vytrvale a tvrdošijne hovorí, že ani dnes ešte neprišiel. A to je niekedy veľmi frustrujúce. Prečo ešte neprišiel? Veď tento svet je taký hrozný, tak deravý, ide to s ním od desiatim k piatim a my sa tomu len bezradne prizierame! Kdeže je sľub o jeho príchode? Nie je to nič nové pod slnkom. Prvotní kresťania verili, že Jeho druhý príchod bude ešte počas životov tých, ktorí sa s Ním fyzicky stretli. O tejto nádeji vo všeobecnosti nebola žiadna pochybnosť. Iný výklad času Jeho opätovného príchodu, ani žiadny iný teologický smer vtedy jednoducho neexistovali.

Ale čas plynul, očití svedkovia Jeho pozemského života, a aj ich žiaci postupne zomierali a On stále neprichádzal. Nakoniec pozomierali všetci a teológia našich bratov a sestier z prvého storočia sa zatriasla. Veď odkedy zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako bolo na začiatku ... Máme my teraz čo na to povedať? No nemáme. My sami nemáme. Ale vieme, čo na to povedať. Lebo On nám poodhalil tajomstvo, odkryl jeden z dôvodov prečo ešte ani dnes neprišiel. Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie. Aj preto trvá druhý advent už dvetisíc rokov a naša nádej zostáva posilnená Jeho Slovom a zjavením jednej z Jeho túžieb.

Výzva: *Pán chce, aby sa všetci dali na pokánie. Ako k tomu prispievam, a ako k tomu môžem prispieť?*

Modlitba: *Pane Ježišu, ďakujem, že môžem čakať na Tvoj príchod. Ďakujem za Tvoju zhovievavosť s nami všetkými. Prosím Ťa, daj mi múdrosť ako využívať čas, ktorý zostáva. Ukazuj mi každý deň ako môžem prispieť k naplňaniu toho, aby sa všetci dali na pokánie.*

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins or other markings on the paper.

Nádej v tme

Prvý Tesaloničanom 5:8

Zobudiť sa v miestnosti bez svetla, ocitnúť sa v miestnosti v úplnej tme je ako zobudiť sa s myslou, ktorá stratila nádej. Bez svetla len človek hmatá okolo a snaží sa orientovať bez toho, aby niečo videl. Každý krok je neistý, bojíme sa, že nohou narazíme do predmetu, ktorý nevidíme. Nemáme pojem o veľkosti miestnosti ani o veciach ktoré sú v nej. Dá sa v tejto miestnosti žiť? Časom si človek zapamätá tvar predmetov a ich rozloženie v miestnosti, nejakým spôsobom, aj keď v úplnej tme, človek môže prežívať.

Ludská myseľ, ktorá stratila nádej je na tom podobne. Namiesto života, ktorý prekypuje, človek žije život v tieni bez vyhliadky lepšieho zajtrajška.

Skúsme v našej pomyselnej miestnosti zapnúť svetlo. Do nášho života, do našej mysle nechať prísť nádej. Človek zrazu vidí jasne a vie sa orientovať. Už len neháda, ale jasne vidí veci okolo.

Máme veľa dôvodov stratiť nádej a zlomiť palicu nad našou spoločnosťou, krajinou, politickou situáciou, nefunkčným manželstvom, priateľstvom alebo svojim strateným životom. Držať našu myseľ v tme, negativizme bez vidiny reálnej zmeny.

Pavol nás v úvodnom verši vyzýva, aby sme si na svoju hlavu - na našu myseľ, dali prilbu nádeje spásy. Prilbu, ktorá bráni tme ktorá by sa chcela dostať dnu a zhasiť svetlo nádeje. Prilbu, ktorá chráni vzácne svetlo, vzácnu nádej, ktorá začala vo vianočný čas a pretrváva dodnes. Nádej, ktorá vzhliada ku Stvoriteľovi a nie stvorenstvu, nádej ku spásu, vzťahu a zaslúbeniam, ktoré negarantuje človek alebo Stvoriteľ sám.

Je to našou prácou utriediť si myšlienky a pracovať s našou myslou. Ale máme pri tom jedinečné Božie svetlo, ktoré odhaľuje realitu a zároveň ukazuje smer, ukazuje ďalší krok v našom dni, v našich problémoch, v našej spoločnosti a v našich životoch pre dobro Jeho kráľovstva.

[illegible]

Nádej v beznádeji

Izaiáš 9:1

„Tvoje meno znamená Nádej...“ – povie spevavým hlasom môj brat okrídlenú vetu, ktorá je už každoročnou stálicou pri oslave mojich menín. Je to síce kategória interný rodinný humor, no napriek tomu ma to vždy hlboko zasiahne. A možno až teraz, keď som dospelá. Keď mám pocit, že sa topím pod nekonečným zoznamom úloh, pod ťarchou vlastných očakávaní, či pocitom nedostatočnosti.

Pocit bezútešnosti presiaha všade vôkol mňa. Cítim ho v príspevkoch na sociálnych sieťach, v komentároch, aj pri rozhovoroch v práci v kuchynke. Témy sú rovnaké: inflácia, trh s nehnuteľnosťami, politika. Ako žiť s týmto tlakom? Ako vzhliadnuť k horizontu a nestratiť víziu dobrej budúcnosti?

V besiedke sme posledné mesiace prechádzali cez prorokov. Okrem iného Izraelitom stále pripomínali, že Boh niečo chystá, že na svoj ľud, napriek momentálnym útrapám a zúfalým okolnostiam, nezabudol. Existuje Nádej a prichádza Kráľ.

Skúsme sa vrátiť k zaslúbeniam a proroctvám, hoci mnohé z nich sa nám môžu zdať ako „po záruke“. Učme sa vnímať Božiu ochrannú ruku, aby sme nezabúdali, že Kráľ naozaj prišiel a príde znova. Naňho môžeme zložiť svoje obavy a k nemu môžeme s dôverou vzhliadať, že má všetko pevne vo svojich rukách. Veď má dokonca spočítané vlasy na našej hlave. V ňom hľadáme svoju istotu, svoju Nádej.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Nádej - krehký priestor medzi zaslúbením a naplnením

List Títovi 2:13

Nádej nás sprevádza prakticky celý život: že z nás vyrastie dobrý človek. Že doštudujeme. Že sa dobre zamestnáme. Že si založíme rodinu. Že prežijeme naplnený život. Plus mínus v tomto vzorci sa nájde asi každý. Vedeli by sme rozprávať o veľkom množstve víťazstiev, na ktoré sme sa nádejali a ktoré sa nám podarilo dosiahnuť.

Napriek tomu je tak strašne jednoduché o nádeji prísť. Stačí malá zmena okolností, neúspech, ťažkosti, psychický tlak, zdravie, nálada v spoločnosti, vojna,... Razom nádej stráca na sile a vytúžená budúcnosť sa javí nedosiahnuteľná.

Môj kamarát z detstva, ktorý trpí vážnou bipolárnou poruchou, mi raz povedal: “Strácam nádej, že ešte existuje pre mňa dobrá budúcnosť!” Počúvalo sa to naozaj ťažko od človeka, s ktorým sme vyrastali, študovali, snívali o budúcnosti, prežili veľa skutočne skvelých momentov, no zároveň aj mnoho ťažkých pádov a temných chvíľ. Dodnes si spomínam na ťaživú prázdnotu, ktorá visela vo vzduchu. Mladý človek, pre ktorého sa nádej stala už len veľmi krehkou.

Rovnako aj:

- Abrahám – desaťročia túžil po deťoch, ale v rukách mal len prázdnotu.
- Mária – nosila v tele živú nádej pre svet, ale čelila odsúdeniu a neistote.
- Učeníci – tri dni po ukrižovaní žili len zo spomienky na sľuby nechápajúc čo sa stalo.

Krehkosť nádeje nie je tvojím zlyhaním. Pretože práve v priestore medzi zaslúbením a naplnením sa deje najviac Božieho formovania. V tomto priestore sa učíme trpezlivosti, dôvere, odovzdanosti, modlitbe aj tichu. Učíme sa veriť nie tomu, čo vidíme, ale tomu, čo Boh sľúbil – aj keď to v tej chvíli vyzerá úplne inak.

Adventom si pripomíname príchod Ježiša na zem, ktorý bol a je naplnením mnohých Božích zaslúbení. S Ježišom prišla nádej pre celý svet, o ktorú sa oplatí oprieť, keď všetko ostatné v našich životoch stráca pôdu pod nohami. Nádej, o ktorú sa potrebujeme podeliť s ľuďmi vôkol nás, ktorým sa môže zdať, že nádej už neexistuje.

V časoch, kedy je nádej krehká, pomôž nám Pane upriať seba a ľudí v našom okolí na Teba.

[illegible]

Dieťa, ktoré prináša nádej

Lukáš 24:47

Keď čítam besiedkové materiály, keď prechádzam riadkami Biblie, je mi smutno. Lebo dejiny Izraela, sú zároveň dejiny neposlušnosti Jeho vyvoleného národa. Často sa opakuje motív toho, že Boh musel Boží ľud potrestať. Nie raz prežívali ťažké časy pre svoju neveru. Tak sme to počúvali aj v sérii kázni z proroka Malachiáša. Tak to nachádzame na mnohých stranách Biblie. A o čo smutnejšie to pre mňa je, keď si uvedomím, že to nie je len problém Izraelitov. Je to aj môj problém.

Tak rada by som išla poslušne po Božích cestách. Ved' som už nie raz vyjadрила, že Boh je pre mňa Pánom, na prvom mieste v živote. A predsa aj ja som často neverná a uprednostňujem iné veci a oblasti života pred Božími prioritami. Je nepríjemné si to priznať, ale ja neviem obstať, neviem vydržať. Potom je pre mňa veľkou radosťou zopakovať si, že nič nie je stratené. Boh poslal toho, ktorý mi môže moje zlyhania odpustiť. Kto ich môže úplne vymazať. Vraj ich hodí do najhlbšieho mora, kde postaví ceduľku: Zákaz rybolovu. Tak som to niekde čítala. A to je pre mňa obrovskou nádejou. Radosťou. Ja si nemusím zúfať, vzdávať to, pretože Boh nám dáva do života nádej. Našiel riešenie. Zvlášť silno si tieto skutočnosti pripomínam počas adventu.

Ježiš síce prišiel na zem ako zraniteľné dieťa, ktoré nemalo, čo si obliecť a kde si ľahnúť, ale jeho skutočný význam a moc je plná sily. To dieťa je Kráľom a Pánom nad našimi hriechmi, nad Nebom a Zemou. V ňom je celý zmysel nášho života. V Jeho narodení a hlavne v Jeho obeti.

Ďakujme preto Bohu za toto privilégium, rozmyšľajme o ňom a kajajme sa. Pripravme svoje srdcia na Jeho druhý príchod. A radujme sa, že sme boli zahrnutí do Jeho odpustenia aj my, ktorí sme nepatrili do Božieho vyvoleného národa, ale boli sme pohanmi.

Drahý Bože, ďakujem Ti za to, že si poslal svojho Syna na túto zem, aby nám odpustil naše hriechy. Je to tá najlepšia správa, akú sme mohli, my ľudia, od Teba počuť. Veď nás, nech môžeme žiť čistý život s jasnými prioritami, ale ak sa nám predsa niečo nepodarí, chceme mať na pamäti, že Ty si nám poskytol riešenie.

[illegible]

Boh, ktorý neskončil

Izaiáš 40:31

Nádej – často sa k nej utiekame v ťažkých časoch, keď všetko pôsobí neisto. Keď prežívame smútok, úzkosť či depresiu, je náročné predstaviť si budúcnosť, ktorá bude skutočne lepšia.

Často nás premáha pocit, že nemáme dosť alebo že my sami nie sme dosť. Chodíme do práce, ktorá nás nenapĺňa, porovnávame sa s ostatnými – v príjmoch, vzhľade či iných hodnotách. A popritom nesieme v sebe nevylicené veci z minulosti.

Tieto a ďalšie dôvody na beznádej sa objavovali v rozhovoroch, ktoré som v poslednom období viedol. Možno by niekto povedal, že ich je viac než dôvodov na nádej.

Kedy si ty naposledy cítil pocit beznádeje? Neistotu, úzkosť alebo obavu z toho, čo prinesú nasledujúce dni?

Ale tí, čo dúfajú v Hospodina, dostávajú novú silu, vznášajú sa na krídlach ako orly, bežia a neunavia sa, idú a neochabnú.

V knihe Izaiáš, autor adresuje tieto slová Božiemu ľudu v čase keď je Jeruzalem zničený, chrám vypálený, kráľovstvo zlikvidované a ľudia sú odvečení do Babylonu. Toto zajatie trvá desiatky rokov. Ľud je psychicky aj duchovne na dne. Mnohí si myslia, že ich Boh opustil. Stratili nádej.

Posolstvo dnešného textu je jednoduché – Boh neskončil. Boh nezabudol. Ohlasuje, že uzdravenie a návrat sa blíži. Povzbudzuje unavený ľud. Dáva novú nádej. Nie sme to my, ktorí z vlastných síl dokážeme prečkať ťažké časy a vyriešiť všetky problémy, ale dostávame novú silu, vznášame sa ako orly – mohutné vtáky, ktoré neletia chaoticky, ale často len s ľahkosťou plachtia, využívajú veterné prúdy a letia vysoko. Neschovávajú sa. Boh dáva človeku viac než len silu prežiť a schovať sa v bezpečí. Dáva nový pohľad, nový dych, novú energiu aj v čase keď sa okolnosti nemenia hneď.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Ako rozbité nádoby...

Efezanom 2:14-16

Počuli ste niekedy slovo „kincugi“? Je to tradičné japonské umenie opravovania rozbitej keramiky pomocou zlatého, strieborného alebo platinového laku. Tento štýl nezakrýva praskliny ale naopak, zvýrazňuje ich tak, aby ukázal obnovenú krásu tej nádoby.

My väčšinou chceme rozbité časti nášho života schovať pred ostatnými. Či už v nedeľu pred bratmi a sestrami alebo v pondelok v robote, do nejakej miery sa každý z nás snaží prezentovať „dokonalý“ obraz nášho života – cez oblečenie, príspevky na sociálnych sieťach alebo jednoduchou odpoveďou „ale dobre, ide to“ pri otázke „ako sa máš?“

Ježiš však neprišiel zachraňovať „dokonalé“ nádoby, ale práve tie, ktoré sú rozbité po mnohých pádoch. Ty a ja. Nás obnovil nie lakom zmiešaným so zlatom, striebrom alebo platinou, ale svojou drahocennou krvou. Niečo o veľa vzácnejšie a „kvalitnejšie.“ Len jeho krv dokáže spojiť naše rozbité životy – rozbité hriechom, ktoré druhí spáchali voči nám ale aj hriechmi, ktoré sme sa my dopúšťali voči druhým.

Ale Ježiš spojil viac než naše rozbité životy znovu. On spojil to, čo bolo nespojiteľné – Židov a pohanov, bohatých a chudobných, mužov a ženy, ľavičiarov a pravičiarov, „slniečkárov“ a „dezolátov“, vyštudovaných a sedliakov. A z týchto dvoch, čo boli ako voda a olej, vytvoril si jeden ľud – svoj ľud, Cirkev.

Aj v tom spočívam „pokoj“, ktorý on priniesol. „Shalom“ je slovo, ktorý by na to Ježiš použil. Obnova toho, čo bolo pokazené, obnova toho vnútorného človeka ale aj obnova toho nového človeka – nového ľudstva, ktoré v Ježišovi sme. Ježiš na kríži zbúral múr nepriateľstva a priniesol pokoj medzi nami a Bohom, ale medzi ľuďmi navzájom.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Čierny čaj s mliekom

Žalm 127

Je 6 hodín ráno, vonku je ešte tma. Zalievam si čierny čaj, nechávam ho lúhovať a s prekříženými rukami sa krčovito prechádzam okolo stola. Nahromadilo sa povinností, ktoré v mojej mysli začali jačať a pobeťovať ako deti v škôlke. Ale ja od nich potrebujem, aby boli zodpovední dospelí s povolaním manažér dodržiavajúci termíny. Chodím okolo stola, v žalúdku a chrbte cítim napätie. Modlím sa a prosím o pokoj, rozvahu a múdrosť. Do čierneho čaju (Barry's tea) si nalievam mlieko. Moja denná rutina. Mám vizuálne rád, keď sa do čiernej vlieva biela. Pospevujem si pri tom: do tmy na svet prišlo k nám svetlo sveta. Dnes je to rutina, ktorou sa snažím podvedome zahriať dlane a upokojiť myseľ.

Je 7 hodín, mal by som začať pracovať, aby som väčšinu povinností stihol. Jeden môj priateľ mi refrénovito pripomína v rôznych okolnostiach života: „Keď ťa strach a nepokoj začnú zrážať k zemi, musíš vo svojom duchu kláknúť, potom sa postaviť na nohy a mečom a štítom zaútočiť; nikdy nesmieš cúvať, lebo ťa zničí.“ K slovám priateľa mi Priateľ vo mne – Duch Boží – dnes pripomína text: *„Ak Hospodin nestavia dom, márne sa namáhajú stavitelia; ak Hospodin nestráži mesto, márne bdie strážnik. Márne vám zavčasu vstávať a neskoro si sadieť, ješť v bolesti vyrobený chlieb; dosť dáva On svojmu milému v spánku.“*

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Veľká Božia dialnica

Izaiáš 35

Izaiáš 35 nie je text, ktorý obyčajne čítame počas Adventu. Ale ak sa na neho pozrieš zblízka, uvidíš úžasnú správu o nádeji pre nasledovníkov Ježiša Krista. Opisuje, čo Boh nakoniec urobí pre svoj ľud cez Ježiša vďaka svojej veľkej láske a milosti k nám. Tieto verše opisujú prichádzajúci čas, kedy sa budú vo svete diať ťažkosti a utrpenie a zároveň o ustanovení úplnej spravodlivosti a svätosti pred Všemocným Bohom.

Izaiáš 35 hovorí, že prichádza čas, kedy:

1. Prúdy vody budú tiecť na neúrodný piesok a kvety kvitnúť na suchej púšti. (verše 1-2)
2. Slabý bude silný, starý bude obnovený, ustráchaný nájde pokoj. (verše 3-4)
3. Chorý a chromý budú v poriadku. Ich telá budú uzdravené. Voda potečie, aby udržala život na miestach, ktoré boli spálené. (verše 5-7)
4. Nový druh cesty bude existovať pre vykúpený Boží ľud. Nasledovníci Ježiša tam budú kráčať slobodní od bezbožnosti a v bezpečí pred akýmkoľvek nebezpečenstvom. (verše 8-10)

Izaiáš opisuje prichádzajúci čas, keď Boh prinesie na zem veľkú zmenu. On napraví problém hriechu a utrpenie svojho ľudu. Prišiel už tento čas tak, ako je opísaný Izaiášom?

Áno, prišiel pri prvom príchode Ježiša. Keď anjel oznamoval pastierom, že „Dnes, v meste Dávidovom, sa vám narodil Spasiteľ, On je Kristus Pán,“ tento Boží posol oznámil, že čas, predpovedaný Izaiášom, už prišiel. Ježiš, v svojej službe a učení, to potvrdil. Priniesol živú vodu do srdca smädnej Samaritánky. Uzdravil slepého, chromého a malomocného. Vytvoril novú cestu spravodlivosti nájdenú v pokání a vyznaní v Jeho mene. Jeho vykúpení a zachránení synovia a dcéry už kráčajú po tejto ceste do nebeského mesta Sion.

Ale nie, neprišiel ešte úplne. Ešte máme suché miesta v našich životoch a

chorobách našich tiel. Žijeme so strachom, bezbožnosť a nebezpečie nás obklopuje. Príde ešte čas, kedy všetky tieto udalosti budú doslova a úplne naplnené. V stvorení svete nastane zmena. Potom už nebude utrpenie a bolesť. Miesto toho sa budeme radosť, kričať a večná radosť bude navždy našou.

Rozmýšľajte nad novou D1 diaľnicou medzi Bratislavou a Košicami. Existuje? Áno. Môžete ju používať? Áno. Je už dokončená? Nie. Bude niekedy dokončená? No, môžeme o tom diskutovať! Ale Božia diaľnica nazvaná „Cesta svätosti“ bola postavená. Je už používaná vernými ľuďmi. Jedného dňa bude úplne daná k dispozícii tým, ktorí kráčajú vo viere, ktorí žijú v spravodlivosti cez krv Ježiša, všetkým, kto vkladá plnú dôveru na Neho.

Veľký vianočný hymnus hovorí „Raduj sa svet, dnes prišiel Pán.“ Prišiel pri prvých Vianociach, aby otvoril túto dialnicu spravodlivosti. Tento hymnus hovorí o Jeho druhom príchode, kedy dokončí krásu a radosť svojho ľudu. Všetci, ktorí ho milujú a uctievať budú kráčať po tejto dialnici v dokonalom pokoji do nebeského mesta Sion, kde večná radosť a krásu budú korunovať ich hlavy.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper has a slight shadow on the right side, suggesting it's resting on a surface.

Nie je pokoj, ako pokoj...

Matúš 10:34-36

Neviem ako vy, ale vždy keď čítam tento text, Ježišove slová v ňom sa mi veľmi ťažko čítajú, a ešte horšie prijímajú. Je to rovnako ťažké, ako keď som sedel v roku 2022 v práci cez prestávku s kolegami a šéf zapol televíziu. Bol to ťažký pohľad na to, ako sa začala “špeciálna vojenská operácia” nie až tak ďaleko za našimi hranicami. V ten deň mi zovrelo hrdlo, mal som strach, aj keď sa ma to úplne netýkalo.

Mojou pointov v tomto zamyslení nie je poukázať na to, že za nepokoj na zemi môže Boh. (aj keď by sa tak tento text dal zneužiť). Mojou pointou je ukázať na to, čo Ježiš myslí tým, keď hovorí “pokoj”? Koniec koncov Izaiáš ho nazýva “Princom pokoja” (Iz 9:6).

Čo je pre mňa najťažšia vec pochopiť a prijať na tomto texte je to, že Ježiš neprišiel priniesť politický mier. V to dúfali židia utláčaný Rímskou ríšou, v to dúfame my, keď vidíme vojnu dnes. Asi si to všetci želáme, nie? Aby už neboli vojny a zabíjanie, a aby sme mohli žiť v spoločnosti s dôverou, že ten druhý mi neublíži.

No tento politický mier nemá iba globálny rozmer. Týka sa aj našich priateľov a najbližších. Ježiš prináša rozdelenie - meč (grécky “machairan” - veľký nôž používaný rybármi na oddelenie rôznych častí mäsa) do našich vzťahov. Nemusím chodiť ďaleko, aby som videl rozhádané rodiny, priateľstvá, manželstvá na základe toho, v čo veria.

Počkaj Rišo, ty teda hovoríš, že Ježiš nevie priniesť uzdravenie do vzťahov, ale ich iba rozvráca? Nie.

Verím, že nespočetné množstvo vzťahov, manželstiev alebo priateľstiev bolo zachránených alebo obnovených vďaka Ježišovi. Ale čo je základom tejto obnovy? Pokoj. Pokoj medzi človekom a Bohom. To je ten pokoj, ktorý Ježiš prináša, ktorý “prevyšuje každý rozum”. O tom je evanjelium - dobrá správa. Tento pokoj je základom celkovej obnovy, ktorú Ježiš prináša a pozýva nás ju prinášať tiež.

1. Ježišova dobrá správa rozdeľuje. Vždy tu budú tí, ktorí mu veria a tí, ktorí mu neveria.
2. Vianoce sú pripomienkou pokoja medzi Bohom a ľudstvom. A to platí aj keď netrvá v našich životoch “politický” mier.
3. Ježiš sám zaplatil za to svojim životom. Zároveň zaslubuje obnovu tejto zeme, keď znova príde. Vtedy “smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek, ani bolesť už nebude, lebo čo bolo skôr, sa pominulo.” (Zj. 21:4)
4. Kým tento čas nastane, Ježiš pozýva nás aby sme boli nositeľmi pokoja - aj toho “politického”. No má to byť pokoj, ktorý je založený na Božej láske voči nám.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper appears to be a standard notebook page or a sheet of stationery.

Kto mi dá pokoj?

Žalm 34:15 / Príslovia 29:17

Mohol by som začať otázkou, kde v živote zažívaš pokoj? Začnem však z opačného konca: Kde pokoj aktuálne vôbec nezažívaš?

V poslednom období môjho života si o sebe myslím, že som celkom pokojný a kľudný človek, hlavne v porovnaní so svojím tínedžerským ja. No keď uspávam Mattiho... u! Niekedy jeho neposednosť, vymýšľanie alebo jemnučké hladkanie až šteklenie môjho lakťa vo mne prebúdza veľmi nervózne a hnevlivé pocity, o ktorých som si myslel, že už vo mne dávno nie sú. Aj teraz, keď som to len opisoval, ma z toho striaslo.

V takýchto situáciách sa veľmi často dostanem na hranicu svojich síl a vtedy si uvedomím, že v tom nie som sám. Vtedy sa modlím a prosím o pokoj, „*ktorý prevyšuje každý rozum*“ (Filip. 4:7).

Keď v Prísloviach 29:17 čítam: „*Starostlivo vychovávaj syna; on ti dožičí pokoj a dopraje potešenie tvojej duši,*“ rozumiem tomu potešeniu duše, ale o pokoj sa o to viac modlím.

Zrovna dnes, keď píšem toto zamyslenie, uspávanie začalo s ohromným krikom, plačom a priam až amokom. V snahe o upokojenie nás oboch som sa modlil a vďaka Bohu som mal možnosť zažiť doposiaľ to najkrajšie upokojenie a potešenie mojej duše práve skrze môjho syna.

Ďalší, dá sa povedať, návod, ako dosiahnuť pokoj, nájdeme v Žalme 34:15: „*Odvráť sa od zla, konaj dobro, hľadaj pokoj a usiluj sa oň!*“

Znie to ako jednoduchý recept, ako na to, avšak z vlastných síl je to úplne nemožné. Odvráť sa od zla, pochovaj svojho starého človeka a konaj dobro, usiluj sa o pokoj. To všetko v kráčaní s Bohom. Áno, viem, nie je to žiadna nová prelomová vec, ale niekedy je dôležité si to len pripomenúť: zanechať starého človeka a ísť s Bohom.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Pokoj na každý deň

Ján 14:27

Je veľmi ťažké ujsť tlaku každodenných povinností, očakávaní a našich cieľov. Sú obdobia, kedy by sme potrebovali aby mal deň viac hodín a týždeň viac dní. Nedá sa stihnúť všetko, čo chceme.

Tento stav v nás vyvoláva škálu pocitov od nepokoja až po úzkosť. Čím dlhšie to trvá, tým viac túžime mať na chvíľku pokoj.

Často ho hľadáme v okolnostiach - vo chvíľkach osamote, vo vyriešených konfliktoch, v dovonlekách, v rôznych našich oblúbených aktivitách...

Tieto veci pokoj naozaj aj prinášajú, preto k nim utekáme. Takýto pokoj je však len chvíľkový a môžeme byť z neho kedykoľvek vytrhnutí.

V ťažkých chvíľach je dobré si pripomenúť, že je na dosah aj hlbší pokoj. Nezávislí od okolností, odolný voči akémukoľvek vyrušeniu. Nenájdeme ho nikde inde ako v osobe - Ježišovi.

Jeho meno prináša pokoj do každej situácie, nepokoja či rozporu. Nie len pre jednotlivca, ale aj pre nezlučiteľné skupiny.

Ježiš sám je pokoj. On prináša seba ako riešenie, On je pokoj pre akýkoľvek konflikt medzi nami, aj pre akýkoľvek konflikt v tvojom vnútri. Slová, ktorými upokojoval učeníkov, sú aj pre nás:

Ján 14:27 *“Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, ale ja vám ho dávam, nie ako svet dáva. Nech sa vám srdce neznepokojuje a nelaká.”*

Využime dnešný deň na modlitbu za upokojenie úzkosti na všetkých frontoch cez meno Ježiš.

[illegible]

Ultimálny Pokoj

Filipským 1:21

“Lebo mne žiť je Kristus a umrieť zisk.”

Niekedy tento verš žijem tak, akoby tá druhá časť zmizla. Sledujte. Lebo mne žiť je... dokončiť plánovanie akcie, udržať si hodnotu v očiach toho človeka, mať poriadok (aby som bola zorganizovaná), vidieť výsledky námahy, ktoré mi prinesú zmysel, úspech a progres. A potom sa modlím: Ježiš, pomôž mi vyriešiť túto úlohu, ostať hodnotnou, mať energiu na poriadok, vidieť ovocie služby, na ktorej s tímom pracujem, byť zamestnaná v práci, ktorá zabezpečí istotu.

Sú teda moje túžby po výsledkoch a naplnení zlé? Nie nutne, ak sa z nich nestane náplasť prinášajúca falošný pokoj a ak na nich nie som závislá. Všetky veci, ktoré nám tento pokoj poskytujú, fungujú... až kým fungovať neprestanú.

Počula som, že naše úzkosti a strachy môžu odhaľovať naše emocionálne závislosti. Inak povedané, sú to veci, o ktorých úprimne veríme, že ich potrebujeme na dosiahnutie šťastia a pokoja.

Čo potrebujem, aby som bol šťastný? Čo potrebujem, aby som dosiahol pokoj?

Pavol píše, že jediná potreba jeho života je vyvýšiť Krista v živote alebo smrti. To je silný výrok.

Tento ultimálny pokoj badám väčšinou na starších ľuďoch, ktorí kráčajú s Kristom už veľmi dlho. Je to hĺbka pokoja, ktorú Kristus v nich vytvoril cestou života a smrti (utrpenia). Ich putovanie s Ježišom prináša postupné prerozdelenie ich osobných túžob. Tie sa premieňajú na hľadanie najprv Božieho kráľovstva a potom všetkého ostatného (aj ich túžob, tie nezmiznú, sú len v inom poradí). Absolútna dôvera bez podmienok a váhania. Nie je to popieranie reality, ani útek, ale ultimálny pokoj, nech sa deje čokoľvek. Veď Kristus slúbil, že nám je blízko po všetky dni až do konca sveta.

Nechcem vytvoriť ďalší cieľ, ktorý by sme ako kresťania mali dosiahnuť. Vôbec nie. Chcem nás pozvať k nazretiu do nášho vnútra a k začiatku (celoživotnej cesty) prerozdelenia našich túžob s pomocou Ducha Svätého. Tak, aby sme mohli v pokoji povedať: Lebo mne žiť je Kristus a umrieť zisk. Začnime spoločne dnes.

Amen

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Snežienky nového stvorenia

Hebrejom 12:1-3

Zima nebýva mojím najobľúbenejším obdobím. Akosi december zvládam – drží ma tá vidina narodenín, Vianoc a sviatkov. Ešte počas tých prázdninách žijem – oddychujem, navštevujem... Ale ako náhle toto obdobie končí a prichádza tvrdá zima, klesám na duchu. Január, február a marec sú ťažké mesiace – veľká zima vonku, tma prakticky celý deň a aj keď nie je tma, tak často sme obklopení naším typicky žilinským sychravým počasím. Ale už nie je vidina prázdnin a sviatkov alebo nejakej oslavy, a jar sa zdá príliš ďaleko.

Možno tak sa cíti aj celé stvorenie, keď v zime „hibernuje.“ Ťažko v tom snehu a -10° si predstaviť, že majú niekedy prísť snežienky a magnólie opäť kvitnúť. A predsa je to práve obdobie zimného spanku to, čo pripravuje pôdu (doslova) na nový život, ktorý na jar prekvitne bez nášho pričinenia.

A tak si spomínam na slová listu Hebrejom. Radosť je to, čo Ježišovi umožnilo pretrpieť niečo o veľa horšie ako krátke a studené dni a dlhé noci – noc duše a chlad smrti. Radosť z toho, čo Boh bude skrze Jeho smrti robiť. To, ako Jeho obeta na kríži rovnako pripravuje pôdu pre novú jar stvorenia, kedy bude nový život prekvitať. Radosť, že ty a ja tento nový život budeme môcť zažívať už teraz – ešte uprostred “zimy” tohto stvorenia. Radosť z toho, že svet už nebude odkazaný sám na seba – na naše schopnosti a šikovnosti, ale že on vdychne nový život do nášho života, ako urobil pri Edene (Gen 2:7) a bude celé stvorenie tvarovať svojimi rukami. A viete čo? Jar ešte nie je tu, ale už vidno prvé “snežienky.”

A možno, len možno... počas zimy potrebujem sa pozeráť nie na to, ako ďaleko je jar, ale ako blízko je ten, ktorý premení každú zimu nášho života na jar plnú farieb. Možno to je tá radosť, ktorá roztopí všetok sneh...

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper has a slight shadow on the right side, suggesting it's resting on a surface. There is no handwriting or other markings on the paper.

Kde nachádzame radosť?

Kazateľ 3:12-13

Doplň vetu: Chcem, aby bolo moje dieťa ...

Asi väčšina z nás by odpovedala: šťastné.

V dnešnom svete je šťastie cieľ číslo jeden. Naháňame ho v práci, vo vzťahoch, v úspechoch, v zážitkoch, v majetku... a ak ho aj na chvíľu cítime, rýchlo sa rozplynie. Svet nám ponúka stovky ciest ku šťastiu, no Kazateľ to pomenúva priamo: je to „márnosť a honba za vetrom“ (Kaz 2:1–11).

Máme sa teda zmieriť s tým, že život bude nešťastný?

Nie. Kazateľ neodmieta radosť.

Len odhaľuje, že skutočná radosť sa nedá uloviť – môže byť iba darom.

„Niet pre človeka nič lepšieho, než aby sa radoval... aj to je dar Boží.“ (Kaz 3:12–13)

Radosť nie je cieľ, ale dôsledok života, ktorý má zmysel. Keď človek hľadá Boha, radosť si ho nájde sama. Keď kráčame za Bohom, ktorý je dobrom, múdrosťou a pravdou, šťastie neprichádza ako výsledok naháňania, ale ako tiché svetlo, ktoré sprevádza naše kroky.

A práve tu prichádza Advent.

Advent nám pripomína, že pravá radosť neprišla z nás, z nášho hľadania ani zo snahy „urobiť sa šťastnými“.

Radosť prišla zvonka – do nášho sveta, ktorý sa naháňal a unavoval. Prišla ako Dieťa, ktoré samo nič nevlastnilo, ale prinieslo všetko.

V Betleheme sa naplnilo to, po čom túži každý rodič aj každé dieťa:

Boh dal svetu radosť, ktorá sa nestráca.

A tak možno veta z úvodu znie najpravdivejšie takto:

„Chcem, aby bolo moje dieťa... pri Ježišovi.“

Lebo tam, v svetle Adventu, sa honba za vetrom mení na pokoj, márnosť na zmysel a krátke okamihy ľudského šťastia na radosný život, ktorý trvá.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Radosť zo spoločenstva

Lukáš 14:15–24

V Ježišovom podobenstve o veľkej hostine pán domu pozýva hostí, ktorí majú plné ruky, plné účty, plné kalendáre, plno vedomostí... a možno počúvali o Bohu od malička, no nepotrebujú Ho, nie je pre nich dôležitý. Preto pozvanie odmietajú. Majú svoje dôvody: pole, voly, rodina... Na prvý pohľad nič zlé. A predsa, práve tým odmietajú najväčší dar: spoločenstvo s Bohom. Nevidia potrebu prísť k stolu, kde sa podáva viac než jedlo.

Keď tí „vhodní“ neprídu, Pán domu sa rozhnevá a povie sluhovi: „Vyjdi na cesty a priveď chudobných, zmrzačených, slepých a chromých“. Keď je ešte miesto, pošle ho na cesty, aby priviedol aj cudzincov. Pozvanie nakoniec prijímajú možno tí menej šťastní, menej charakterní, zmrzačení telesne, duševne a sociálne, nepoznajúci bontón, menej populárni, chudobní, ktorí nie sú oblečení podľa najnovšej módy alebo značky...

To je Božia odpoveď na odmietnutie.

Tento text mi pripomína naše štedré večery od roku 2022, keď začala vojna na Ukrajine. Deti vyleteli z hniezda a pri stole ostali voľné miesta. Preto sme začali pozývať k štedrovečernému stolu naše sestry z Ukrajiny. My sme im chceli dať teplo domova, no ony nám dali omnoho viac – radosť zo spoločenstva.

Zažívali sme predobraz Božej hostiny a zažívame ju vždy, keď sa stretávame s Božím ľudom.

Boh poslal svojho Syna, aby nám otvoril dvere do Božieho kráľovstva a Jeho pozvanie na hostinu stále trvá. Nie preto, že sme dokonalí, ale preto, že túži po našej prítomnosti. Jeho hostina je otvorená, miesto je pripravené. Neodmietaj ho pre materiálne starosti a pohodlie... Keď sa Pán Ježiš vráti, tým čo prijali Jeho pozvanie povie: „Vojdi do radosti svojho Pána“ ...ak odmietneš pozvanie, neokúsiš Jeho večeru!

Nedávno som počula túto myšlienku, ktorá ma veľmi oslovila: “Boh chce a bude oslavovať! Nedá sa okradnúť o radosť byť s ľuďmi!”

Budeš medzi nimi?

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Úplná radosť

Ján 15:9-11

V adventnom období tužíme všetci zažívať radosť. Vianočné stánky s punčom, kupovanie darčiekov, hudba v rádiu. To všetko nám pripomína, že Vianoce sú už blízko. Čo si však máme predstaviť pod pojmom radosť? A v čom by naša radosť ako kresťanov mala byť iná?

Každý z nás môže zažívať viacero druhov radosti. Radosť z dobrého jedla. Radosť z blízkosti druhých ľudí. Radosť zo zmyslu života – keď vnímame, že na tom čo robíme záleží. N.T. Wright vo svojej knihe „Jednoducho dobrá správa“ hovorí o tom, že radosť a všetky dobré veci ktoré zažívame na tomto svete, sú náznakom niečoho väčšieho, čo Boh zamýšľal pre stvorenstvo. Nejde o to, že by toto radosť bola ilúzia — práve naopak. Je skutočná, ale nie úplná. Keď človek zažije radosť, vždy je tam chuť na niečo viac. Vzťah vie bolieť. Zdravie sa pokazí. Nádherný výhľad trvá pár sekúnd . Vianoce sa raz skončia. Wright hovorí, že tieto momenty sú ako lúče svetla prenikajúce cez mraky, ktoré nám ukazujú zdroj svetla. A naším zdrojom v tomto svete je Kristus. V Jánovi 15:11 Ježiš hovorí svojim učeníkom : „Toto som vám povedal, aby moja radosť bola vo vás a aby vaša radosť bola úplná.“ Snaží sa im vysvetliť, že úplnú radosť budú zažívať , len ak zostanú v Jeho a Otcovej láske. Rovnakú správu má Ježiš pre nás aj dnes. Skúsme v tomto hektickom čase Adventu spomaliť a spočinúť v Jeho láske a tak zažiť úplnú radosť blížiacich sa Vianoc . Pri čítaní Slova alebo len v tichu a rozjímaní. Keď Ho pozveme do svojho života, On príde.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Raduj sa? No, to určite...

List Filipanom 4:4 / Prvý list Tesaloničanom 5:16

Akoby rok 2020 bol akýmsi zlomom. Naše deti dospeli, a už s nimi nebolo tak veselo, ako keď boli malé. Prišli tiež výzvy stredného veku v našom manželstve. Do toho pandémie, potom vojna na Ukrajine. Atmosféra v našej cirkvi a obzvlášť v našej spoločnosti tiež moc jasu nepridali.

Raduj sa! No to určite. To vieš. To hovor tým mládežníkom, ktorí naivne snívajú ich romantické sny o láske, majú asertívne vízie o kariére, budúcnosti, raste cirkvi. Ja viem svoje. Toto už mám za sebou. Slovensko „ide do kytek“, naša cirkev vedie žabomyšie vojny, no v podstate stagnuje, rodinné vzťahy sú...no povedzme také, aké sú. Čo už. Žiť sa musí. Ešteže v tej večnosti nebude takýchto trápení.

Ale veď len pravdu vravím. Naozaj? Nie je to skôr sarkastický uhol pohľad pod vplyvom zložitých okolností života?

Apoštol Pavol spomína RADOSŤ často. Filipanom a Tesaloničanom dokonca píše: Chairete pantote! Ustavične sa radujte! Bez ohľadu na okolnosti. Väčšinou jeho slová o radošti prichádzajú v záverečnej časti jeho listov (Rimanom, Korinťanom, Filipanom, Tesaloničanom). Najskôr v úvode jeho listov mohutná teológia o Kristovi či vďačnosť Bohu; potom zápletky, opisy problémov, no do toho všetkého vpletená či v záveroch zdôraznená radosť.

Pavol nebol rojko, ktorý naivne snáva a nevie, o čom je život. Napriek tomu sa raduje a k radošti vyzýva aj nás ostatných.

O pár dní sú Vianoce. Narodil sa Emanuel. Boh nezabudol. Nenechal nás v hriechu. On je s nami. Môže byť niečo radostnejšie, ako skutočnosť, že nežijeme rôzne trápenia bez nádeje a bez Boha na svete?

Skúsme si vedome – aspoň do Vianoc – každý deň - všimnúť, pomenovať, zažiť nejakú radosť spojenú so životom v Kristovi - plynúcu zo vzťahu s Ním, či s niečím, čo si uvedomím na svojej manželke / svojom manželovi, deťoch, blízkych, v stvorenstve, vo vzťahoch; kráse, доброте, pravde ako Božích atribútoch.

Bože nech môžem uvidieť

skrže nenávisť lásku

skrze šedivosť prírody pestrosť farieb

skrze napätia súlad a jednotu

skrže zviazanosť slobodu

skrze smrt' život

skrze hriech vykúpenie

skrze smútok radosť.

Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa! Amen

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Smútok sa v tanec zmení

Nehemiáš 8:10b

Mám rada pesničku „Smútok sa v tanec zmení“, pretože hovorí o nádeji, ktorá sa vo mne rodila práve vtedy, keď dni neboli vôbec farebné. Sú chvíle, keď sa na radosť nedá ani pomyslieť. Keď vnútorné zemetrasenie nechá po sebe len prach a pukliny na srdci. Vtedy je smútok legitímny – je to odpoveď na stratu, ktorá má svoj čas, ako hovorí Kazateľ.

No aj keď pukliny ostanú, príbeh sa nekončí beznádejou. Práve do nich Boh vkladá semienka novej nádeje. Nečaká, kým ich vlastnou silou zaplníme. Vstupuje do našich rán so Svetlom, ktoré presahuje naše obavy, a s Múdrostou, ktorá vie viesť aj tam, kde sami nevidíme.

Tak sa napĺňa aj slovo z Nehemiáša: „*Nebuďte smutní, lebo radosť Hospodina je vašou silou.*“ Nie je to radosť, ktorú si musíme vyrobiť. Je darovaná. Je to bezpečný priestor, v ktorom sa môžeme nadýchnuť, aj keď ešte nič nie je zahojené.

Keď prichádza On, nezačíname sa tešiť z povinnosti, ale z hlbokého uzdravenia. A zrazu je možné aj to, čo sa zdalo nepredstaviteľné: „... *ale váš smútok sa premení na radosť, ...*“ Ján 16:20. Pretože pukliny prijali semienka Lásky. A vtedy – v tichu a pravde – sa smútok skutočne mení na tanec.

Výzva na dnešnú modlitbu: *Skús dnes priniesť Bohu jedno miesto v srdci, ktoré stále bolí. Nemusíš predstierať silu. Len Mu to odovzdaj a popros, nech práve tam vloží svoju jemnú radosť.*

Modlitba: Pane, odovzdávam Ti svoje zranené miesta. Ty poznáš môj smútok a vieš, kde potrebujem Tvoj dotyk. Prosím, naplň ma svojím pokojom a pripomeň mi, že Tvoja radosť je mojou silou. Uzdrav moje vnútro a veď ma svetlom, ktoré dáva nádej. Amen.

Názov pesničky: *Smútok sa v tanec zmení - GODZONE // orchestral version*

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Radovať sa dopredu

Rimanom 12:12

Čakanie je hlbokou ľudskou skúsenosťou. Čakáme, až nám vypadnú mliečne zuby, až skončíme školu, až dostaneme prvú výplatu či až v poradí už tretí sused konečne dokončí trojmesačnú rekonštrukciu bytu (cítite moju frustráciu?). Čakanie môže byť rôzne. Čakanie až sused po ôsmich hodinách vypne „príklepku“ môže byť do nepríčetnosti frustrujúce. Čakanie až dorazí meškajúci rýchlik môže byť stresujúce či unavujúce. No existuje aj iné čakanie - také, ktoré v sebe nesie radosť.

Práve takým očakávaním je aj obdobie adventu - čakania na Boží príchod

Psychológovia vedia, že očakávanie niečoho dobrého v nás aktivuje dopamín a tak v nás vyvoláva pocity radosti ešte pred tým, než sa očakávaná udalosť stane realitou. Zážitok, ktorý ešte nenastal, si vieme dopredu vychutnať. Možno to poznáme z obdobia pred nadvrhávanou dovolenkou či dorúčením zásielky z nášho obľúbeného obchodu.

Čo však s obdobím čakania, ktoré nie je preddovolenkové, ale skôr to únavné?

Apoštol Pavel v liste do Ríma naznačuje, že radosť nie je len výsledkom toho, čo sa stalo či deje, ale aj toho, čo veríme, že sa stane. Je produktom nádeje. Takáto radosť sa rodí vo viere, že Boh koná aj vtedy, keď ešte nič nevidíme.

Neviem, čo sú veci, na ktoré čakáš. Zrejme sú pre Teba dôležité a veríš, že radosť zažiješ až sa vyriešia - až do nich Boh vstúpi. Možno práve v tomto období potrebuješ počuť: Radosť vychádzajúca z nádeje nepotrebuje čakať na výsledok. Aj náročné obdobie čakania môže byť pôdou, na ktorom porastie Tvoja hlboká radosť.

A tak podstatnou otázkou je: V čom je Tvoja nádeje?

Modlitba: *Pane, nauč ma nachádzať radosť už počas čakania a dôverovať, že konáš aj vtedy, keď ešte nič nevidím.*

Výzva na modlitbu: *Modli sa, aby ti Boh pomohol vidieť nádej v Tvojom období čakania.*

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Božie piškvorky

Prvý list Jánov 4:19-20

Vedeli ste, že ak ste prvý hráč na piškvorkách máte o veľa väčšiu šancu vyhrať? To, že urobíte ten prvý pohyb vám dáva výhodu oproti vášmu súperovi.

Aj keď Advent nie je o piškvorkách, nad tým som rozmýšľal pri dnešnom texte. Boh urobil prvý pohyb voči nám. My reagujeme na Jeho lásku. Je to „hrá“, v ktorej On má „výhodu“ a On „vyhrá.“ A ako vyzerá víťazstvo pre Boha? Zdá sa mi, že Jeho výhrou je, že si nás získal. Že sme mu odovzdali svoj život. Že reagujeme na Jeho lásku tak, že milujeme naspäť. My milujeme, lebo on nás miloval prvý, čítame najprv.

Ale Jeho víťazstvo nekončí tým, že my milujeme Boha. To je len prvý krok, ktorý my urobíme v tejto „piškvorkovej“ hre. Hneď v ďalšom verši nám apoštol Ján povie aký ďalší „ťah“ nás čaká v tejto hre. Naša láska nemá byť smerovaná len vertikálne, hore smerom k Bohu, ale horizontálne, voči všetkým okolo mňa. Boh nás vedie, aby sme milovali nielen Jeho, ale aj tých, ktorých On miluje. To bude viditeľným prejavom našej neviditeľnej lásky. Nemôžem hovoriť, že milujem Boha keď zanedbávam alebo ignorujem tých, ktorí sú okolo mňa – známi aj neznámi. Láska nie je abstraktný pojem, ale konkrétne kroky, ktoré viem urobiť v prospech druhých.

Milovať znamená konať v prospech druhých. A Boh je ten, ktorý miloval prvý – aj v Edene, keď stvoril človeka z lásky, ale aj na Vianoce, keď prišiel na Zem, aby nás zachránil. Dnes je čas, aby sme na Jeho prvé kroky, na Jeho prvotnú lásku reagovali – budeme milovať ľudí v našom okolí aj vtedy, keď to nebude príjemné a ľahké, aj keď nám budú liezť na nervy alebo nám nebudú sympaticky, pretože milujeme Boha, ktorý ich stvoril, ich miluje a aj za nich dal svoj život.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Láska, ktorá sa šíri ďalej

Matúš 7:12

Vo filme „Pošli to ďalej“ mal malý chlapec jednoduchý nápad, ak niekto pre teba urobí dobrý skutok, nevráť mu ho späť, ale urob niečo dobré pre troch ďalších ľudí. Myšlienka sa rozšíрила ako reťaz dobra, drobné skutky láskavosti začali meniť životy. Jedno teplé jedlo, jedno odpustenie, jedno objatie – a svet sa zrazu stával svetlejším miestom.

V predvianočnom zhone túžime po pokoji, po tom, aby k nám ľudia boli láskaví, aby sme cítili, že sme prijatí a milovaní. No Ježiš nás v evanjeliu pozýva pozrieť sa na to z opačnej strany: „Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im.“

Nie je to len jednoduché pravidlo slušnosti. Je to výzva k aktívnej láske, ktorá nečaká, že sa veci zmenia, ale sama začína meniť svet.

Ak túžim po láskavom slove, mám ho najprv vysloviť.

Ak túžim po odpustení, mám sa učiť odpúšťať.

Ak chcem, aby ma niekto potešil, môžem ja byť tým, kto prinesie radosť druhému.

Aktívna láska sa často skrýva v maličkostiach: v úsmeve predavačke, v chvíľke pozornosti voči starému susedovi, v lístku s poďakovaním, ktorý niekomu necháme na stole...

Možno sa nám zdá, že sú to drobnosti, ale práve cez tieto drobnosti zasievame Kristovu lásku do našich vzťahov.

Nečakajme, kým svet bude lepší.

Začnime ho meniť dnes, každým gestom lásky, ktoré dáme ďalej.

Pretože Boh nečakal, kým sa človek zmení, ale prejavil svoju lásku k nám vo svojom Synovi a urobil všetko potrebné preto, aby sa Jeho láska mohla šíriť.

Teraz je rad na nás!

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Vec, ktorú treba ulupiť

Filipským 2:5-6

Väčšina z nás prirodzene nerada riskuje. Ja žijem v meste, kde som vyrástol. Mám blízke vzťahy s priateľmi, s ktorými sa poznám celý život. Som pastorom v Grace Church od ukončenia vysokej školy. Aj keď to všetko sú skvelé veci, Boh nás niekedy volá von zo známeho do neznámeho.

Ježiš bol v dokonalej jednote s Otcom a Duchom po celú večnosť a Božie stvorenie. Ale predstavte si Jeho lásku. On prišiel. Neulúpil si nebo. Stal sa úplným človekom.

Voláme to vtelenie (inkarnácia) a oslavujeme ho na Vianoce, ale niekedy berieme ako samozrejmosť jeho obetujúcu sa lásku, to, že sa pokoril pre naše spasenie. Zlomenosť sa nedá obnoviť na veľkú diaľku a náš Boh prišiel k nám.

V liste Filipanom 2 sme povolaní mať Kristovo zmýšľanie a často sa zameriavame na všeobecnú pokoru, ale Kristov príklad vedie našu pokoru k tomu, aby sme opustili svoje pohodlie kvôli spásu druhých.

Akú bariéru môžeš prekročiť kvôli evanjeliu? Jeden pastor hovorí, že musíme ísť až „k najmenším, strateným a posledným“, aby sme odzrkadlili Krista. Ale možno môžeme začať napodobňovať Kristov prístup aj oveľa jednoduchším spôsobom. Akú vzťahovú normu by som mal ignorovať pre evanjelium?

Poznám blížneho v núdzi? Kiež by som odzrkadľoval Kristovu obetujúcu lásku tým, že pôjdem za ním. Možno to nie je doslova blížny v núdzi, ale ako v podobenstve o dobrom Samaritánovi, Boh poskytuje božské stretnutia. Nech sme „blíznymi“ pre tých, ktorých nám Boh dáva do cesty.

Prijmeme nové zmýšľanie. Mysel' Kristovu, ktorý prišiel nie, aby mu bolo posluženú, ale ktorý slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých. To je láska. Oslobodíme sa od relatívneho komfortu, ktorý tak pevne držíme a milujeme ako Kristus.

Modlitba: *Pane, uč ma byť tak pokorný ako ty. Ukáž mi, ako byť blížnym tým okolo, aj keď ma to bude niečo stať. Nech som tým, kto miluje ako Kristus.*

[illegible]

Slovo sa stalo telom...

Ján 1:14

Ak niečo spája kresťanov a nekresťanov naprieč celého sveta je to, že milujeme lásku. Píšeme o nej knihy a básne, pozeráme filmy a seriály a najčastejšie je to táto téma, čo sa dostane na vrchol rebríčka najpočítavanejších piesní. A predsa, láska nie je pre nás ľahká. Jeden spôsob, ako sa skutočnej láske vyhýbame je, že milujeme z diaľky - bez toho, aby nás to niečo stalo alebo nás to vyrušilo z nášho pohodlia. Druhý spôsob je, že milujeme ohraničene – len našu rodinu, našich blízkych alebo tých, s ktorými si rozumíme.

Ale Ježiš, ktorý prišiel a prichádza je úplne iný ako ty a ako ja. On nemiluje z diaľky, ale príde najbližšie k tým, ktorí ho potrebujú. Milujem poetický preklad dnešného textu od kazateľa a teológa Eugena Petersona: „Slovo sa stalo telom a krvou a presťahovalo sa na naše susedstvo.” (The Message). Prišiel blízko tých, ktorým chcel preukazať lásku, aby mohol s nimi hovoriť, dotýkať sa ich, ukazať im hodnotu a identitu, ktoré v Ňom môžu (a môžeme) mať.

Zároveň je jeho láska neohraničená. Ježiš je “plný milosti a pravdy,” bez kompromisov, bez vyberania. Má lásku pre každého, aj keď nie každý jeho lásku chce a prijme. Má milosť a pravdu pre každého, aj keď mnohí žijú vo svete, kde si veci musíš zaslúžiť a kde veríme polopравdam, lžiam, fake news a konšpiráciám. Ježiš neprišiel len pre tých, ktorí boli “hodní” jeho lásky – veď kto by to bol?

Hovoril som, že Ježiš je úplne iný ako ty a ja. Ale viete čo? Nie je to tak (úplne) pravda. Lebo Boží syn, ktorý je úplne iný ako my – veď je Boh v tele! – je zároveň jeden z nás – človek z mäsa a kosti, ktorý potreboval jesť, spať, oddychovať, ktorý mal radostné ale aj smutné momenty.

Tento Boh-človek prichádza dnes a hovorí nám: “*Nasleduj ma*” (Mt 9: 9). Hovorí nám to Boh, ktorý stvoril celý vesmír a je hodný poslúchania, no zároveň nám to hovorí človek, ktorý je ako my a rozumie, že táto výzva nie vždy – ba skôr málokedy! – je ľahká. A to je to, čo si dnes pripomínáme – Ježiš miloval z blízka a neohraničene a volá nás k tomu, aby sme aj my rovnako milovali každého človeka – z blízka a bez hraníc.

[illegible]

Poznámky

This image shows a single page of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Drvivá väčšina západného sveta počíta roky dvoma spôsobmi: školský rok a kalendárny rok. No cirkev má svoj vlastný kalendár, podľa ktorého funguje, a v cirkevnom kalendári je práve Advent začiatkom roka.

Advent (z latinčiny adventus, príchod alebo očakávanie) je obdobie štyroch týždňov, počas ktorých kresťania po celom svete si pripomínajú Ježišov príchod a zároveň sa pripravujú na jeho druhý príchod (doslova na jeho druhý advent). Tento rok sa chceme k týmto kresťanom pripájať nielen každú nedeľu, keď budeme zapalovať adventné sviečky, ale deň čo deň si oddeliť čas, aby sme pripravili svoje srdcia k Ježišovmu príchodu.

